

Una empresa que no sap què és la crisi

Madonna, SA

Un llibre de fotografies sobre les seves fantasies sexuals (*Sex*); un disc (*Erotica*) sobre amors lesbians; una pel·lícula (*Body of Evidence*) que abans d'estrenar ja duu la classificació de "pornogràfica"... Un gran negoci, al davant del qual hi ha un cervell privilegiat: el de Madonna.

De Madonna es pot dir tot i el contrari de tot. Les dues úniques certeses, a aquestes alçades, són que la seva capacitat de transformar-se només és comparable a la del genial Fregoli, i que la seva necessitat d'escandalitzar i d'estar sempre a primera pàgina és impossible de ser superada. Si algú en dubtava, aquesta tardor acabarà convencent-se que, de Louise Ciccone, àlies Madonna, només n'hi ha una (si n'hi hagués dues acabarien esgarrapant-se), només pot haver-n'hi una, però per mantenir l'atenció del públic ha de fer com si fossin deu. Madonna sembla tenir el do de la ubiqüitat —un do que potser va adquirir als disset anys, quan es va tancar en un convent per fer-se monja—. Un do que, barrejat amb la seva capacitat de transformar-se, li permet d'estar sempre a primera fila: l'un dia rossa, l'altre morena; un dia vamp fatal i l'endemà com una col·legiala ingènua, etcètera.

El festival Madonna comença el dia 21. La mateixa data per a tot el món. A les dotze del migdia, es posarà a la venda el llibre *Sex*. Un vell projecte de Madonna que finalment ha pogut realitzar: plasmar amb fotografies (de Steven Meisel) les seves fantasies sexuals. Els pocs que han vist el llibre afirmen que l'escàndol és assegurat, però ja se sap que els americans acostumen a escandalitzar-se molt més que no pas els europeus. Les poques imatges que se n'han filtrat (vegeu aquesta pàgina) ens mostren una Madonna pletòrica, amb una llarga perruca rossa, al costat de la top model Naomi Campbell i del cantant de rap Vanilla Ice. Però segons la revista *Esquire* les fotografies que portaran més cua no són aquestes, sinó les que tenen per escenari diversos barris de Nova York: "Tenen més a veure amb Mapplethorpe que no pas amb Avedon". És a dir, pornografia, o almenys un gust que *Esquire* considera pornogràfic.

La realització del llibre ha estat envolta-

da de tota llei de problemes. Els cinquanta components de l'equip de producció van haver de signar un contracte pel qual es comprometien a no donar cap informació (i encara menys imatges) del llibre. Un cop enllestides les fotografies, van començar els maldecaps per a la casa Time Warner, editora de l'obra (que ha pagat 60 milions de dòlars pels drets d'aquest llibre i del disc que l'acompanya). En un principi, els propietaris de la impremta que ha confeccionat *Sex*, es van negar a imprimir-lo. Finalment, van accedir a fer-ho, però amb la condició que el nom de la imprem-

ta no aparegués en els crèdits de l'obra. Els treballadors de la impremta que ho van sol·licitar van rebre autorització de no treballar-hi per "motius morals", si bé la Warner provava de tranquil·litzar-los: "És un llibre sexualment agosarat, però no hi surten ni nens ni animals". El que més molestava els treballadors i propietaris de la impremta no són les imatges de Madonna i companyia sinó sobretot els textos de la cantant que "expliquen" les fotografies: "El meu cony [pussy=gatet] té nou vides. Me l'estimo tant, el meu cony. És una síntesi de la meva existència"; o bé: "No m'a-

gradaria tenir penis. Ja en tinc prou amb els pits, i no puc imaginar-me una tercera cosa penjant del meu cos. Crec que tinc un penis al cervell. Entre les cames, no m'hi fa cap falta."... I, a més, se'ns descobreix com a poetessa: "El cos d'ella era una arma, no una arma letal, / era més aviat una pistola de juguina, / una pistola de per riure, / ho va fer per recordar a tothom que era capaç de dur la felicitat o el perill..."

Sex és, doncs, un llibre de Madonna sobre Madonna. Ella ha controlat tots els passos i detalls de l'obra. Segons el fotògraf Steven Meisel, moltes de les fotografies, les va pensar i preparar ella mateixa: "Jo em limitava a comprovar que tècnicament estiguessin bé". Fins i tot donava ordres al tècnic de llum: "Ja sé que ets un geni -li digué Madonna en una ocasió- però així no m'agrada". "Doncs ha de ser així, per força", replicà el tècnic. "Ho lamento -va dir Madonna tancant la discussió- això no és cap democràcia". I la fotografia es va fer tal com volia Madonna.

El llibre serà a les llibreries el dia 21. Per tal que la gent no el pugui fullejar, anirà embolicat amb un plàstic dur. Qui el vulgui mirar, haurà de comprar-se'l. Amb el llibre, un regal, un compacte amb una cançó del seu pròxim disc: *Erotica*.

EL COS DEL DELICTE

El festival Madonna de tardor no s'acaba aquí. Des de fa uns dies les televisions ja comencen a bombardejar amb imatges del videoclip d'*Erotica*, cançó que dona nom al seu darrer àlbum. El clip és una successió d'imatges (moltes d'elles filmacions de les sessions fotogràfiques del llibre) en les quals l'estètica sadomasoquista (cuir, fustes, talons altíssims, manilles...), alterna amb imatges menys dures en les quals predomina l'ambigüitat dels cossos (¿homes?, ¿dones?) que hi apareixen. Tot això al ritme d'una música llunyana i una mica apagada, i de la veu de Madonna que repeteix amb accent provocador: *erotica-erotica-erotica...*

L'últim acte d'aquesta campanya serà l'estrena mundial, a final d'any, de la pel·lícula *Body of Evidence* (Cos del delicte). Als Estats Units *Body of Evidence* ja ha estat classificada NC17, és a dir, prohibida al menors de disset anys. Aquesta prohibició acostuma a desesperar els productors nord-americans (*Instinto básico*, per exemple, va poder evitar-la), ja que minva molt les possibilitats d'èxit d'una pel·lícula. A Madonna, però, li és igual, o més aviat se n'alegra. La prohibició no fa sinó

Madonna sempre a primera pàgina: a l'esquerra, portada i una pàgina de *Vanity Fair*; i, a la dreta, portada de *King*.

ARXIU

augmentar el caràcter escandalós de la pel·lícula, en la qual Madonna fa el paper d'una noia acusada d'haver assassinat un vell fent servir com a arma el seu propi sexe. *Body of Evidence* és un thriller amb estètica sadomasoquista. Amb escenes "fortes" que, segons els qui l'han vista, acabaran tan famoses com la de la mantega d'*Últim tango...*, o la taula d'*El carter...* La que té més números és aquella en què Madonna depila l'engonal del protagonista masculí, William Dafoe (el messies de *L'última temptació de Crist*), amb l'ajuda d'una espelma encesa.

Amb aquesta pel·lícula, Madonna voldria matar per sempre més la imatge d'actora de segona que els crítics i el públic acostumen a tenir-ne. Dino de Laurentis, productor de *Body of Evidence*, ja li ha proposat un altre paper, el de Marilyn Monroe en *Els immortals*, una polèmica interpretació dels últims dies de Marilyn i de la seva relació amb els Kennedy. Però Madonna no ha acceptat el paper: "Fer de Marilyn, de qui he copiat tantes coses, em sembla una idea estúpida". Madonna és imprevisible. És difícil de preveure amb què i com pot aparèixer d'aquí a un temps. Només una cosa sembla segura, vista la importància que ha anat adquirint en la seva carrera: sigui quina sigui, el sexe hi serà present. Però que ningú no es faci il·lusions (el 18% d'americans afirmen que els agradaria de tenir una experiència sexual amb ella), Madonna ho veu molt clar: "Quan me'n vaig al llit, més que un home o una dona, el que prefereixo endur-m'hi és un bon llibre".

Dolors Terraza

'The Madonna connection: representational politics...'

The *Madonna Connection: Representational Politics, Subcultural Identities and Cultural Theory*. Aquest és el títol del primer estudi seriós sobre Louise Ciccone, més coneguda per Madonna. L'acaba de publicar la Westview Press de Boulder, Colorado, i és un recull de tesis de doctorat i conferències de diversos autors sobre el fenomen Madonna.

"Madonna -afirma un d'ells-, és una de les claus per a comprendre la cultura americana actual". Les conclusions dels autors es basen en el fet que, segons ells, la cantant pop és un dels pocs punts de contacte entre algunes de les minories considerades subcultura: gais, lesbianes, bisexuals, llatins i negres. Aquestes minories se senten atretes per Madonna justament per allò que la classe mitjana nord-americana més odia: l'ambigüitat de Madonna. Una ambigüitat no solament sexual, sinó també mental, "i, per tant, política".

Que la sortida del llibre i del disc s'hagi previst per a final d'octubre, és a dir, pocs dies abans de les eleccions presidencials, ha estat interpretat per molts com una nova provocació. I en això, republicans i demòcrates coincideixen. Les dones de tots els candidats a presidents i vice-presidents pertanyen a alguna d'aquestes associacions, molt de moda als Estats Units, que es dediquen a lluitar contra la immoralitat, la decadència de les lletres i els vídeos dels ídols del rock. Madonna és sens dubte la bèstia negra d'aquestes associacions.

Però Madonna està avesada a ser tema d'escàndol. Més, es pot dir que el seu èxit,

sense que això qüestionari els seus mèrits artístics, està basat en l'escàndol: des de les primeres actuacions amb roba interior fins al vídeo de *Justify My Love*, que li va merèixer de ser excomunicada per l'església catòlica, passant per la pel·lícula *En la cama con Madonna*, en la qual fa un simulacre de fel·lació amb una ampolla de Vichy Catalán, o per les seves relacions amb Sean Penn, Warren Beatty o amb Ingrid, la seva maquilladora.

La sociòloga Helen Haste, de la Universitat de Bath, té una teoria: "Madonna representa una sexualitat ambigua i amenaçadora, combina d'una manera original dues de les clàssiques classificacions amb què els homes han dividit sempre les dones: prostitutes, éssers sexuals al servei dels homes, i 'bruixes', sexualment independents i incontrolables pels homes. Madonna es vesteix com una prostituta i actua com una 'bruixa'". El que és segur, és que darrere tot el muntatge Madonna, hi ha un cervell que planifica, calcula i mou els fils d'aquest extraordinari negoci per al qual no hi ha crisi. Segons els entesos, el cervell no és altre que el de Madonna mateix. "Té un coeficient d'intel·ligència de 144 -afirma la periodista Marina Conti-, el mateix de Mozart o de Steven Hawking". Això explicaria, segons la periodista, el seu gust pels pintors maleïts i cerebrals com Basquiat o Frida Khalo. La revista *Forbes*, per la seva banda, la col·loca en els primers llocs de les dones manager de Nord-amèrica.

D. T.